

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af anden Behandling af Forslag til Finansloov for Finansaaret fra 1ste April 1897 til 31te Marts 1898.

M. Klaujen: Den højtærede Minister udtalte i Saar, at hvis de Vædringer, jeg har tilladt mig at stille til Budgettet, bleve vedtagne, vilde det være umuligt for ham at administrere Hæren. Jeg kunde have ønsket, at den højtærede Minister nærmere vilde have begrundet dette. Det gjorde han imidlertid ikke, og jeg kan derfor ikke andet end fastholde, at det meget vel vilde være muligt at hjælpe sig med det Beløb, som jeg har foreslaaet. Det er dog heller ingen Bagatel, som er foreslaaet bevilget fra vor Side, nemlig et Beløb paa over 9 Millioner, 9,088,000 Kr. Det kan dog paa ingen Maade kaldes et lille Beløb. Det er tværtimod et overordentlig stort Beløb, og det har dog vist sig, at tidligere Krigsministre meget godt have kunnet administrere Hæren for et Beløb, der var endnu mindre. Saa vi f. Eks. 20 Aar tilbage, ville vi se, at den Gang brugte Krigsministeriet ikke mere end 8½ Million Kroner, og her tilhvides fra vor Side 600,000 Kr. mere, end man den Gang brugte til vort Militærvæsen. Dernæst synes jeg ogsaa, at det maa indrømmes, at det, der tilhvides her, dog er nok til det nødvendige. Jeg foreslaar jo ikke at nægte hverken Sold eller Klæder til vor Hær. Det, jeg ønsker, er alene at kunne indskrænke Lüksusforbruget, det overordentlig store Forbrug, som man paa mange Punkter tillader sig, og som jeg synes, man har Ret til at betegne som ligefrem Lüksus. Dernæst synes jeg ogsaa, at Krigsministeren skulde huske paa, at vort Militærvæsen jo intet erhverver selv; det lever jo fuldstændig paa det øvrige Samfund, og naar vi saa ville se, hvorledes det staar sig i de øvrige Dele af Samfundet, maa det desværre indrømmes, at alle vore Erhvervsgræne i de sidste 20 Aar have været i en kendelig Nedgang. Vort største Erhverv, Landbruget, har stadig været i betydelig Nedgang, men hvad der har været i stadig og sikker Opgang i de samme 20 Aar, er vore militære Udgifter, Militærvæsenet erhverver intet, faar ikke et eneste Græsstraa til at vokse her i Landet, tværtimod tramper Militæret Korn og Græs ned, naar man som i sidste Efteraar leger Krig ovre i Sylland. Jeg vil som sagt bede den højtærede Minister huske paa dette. Hvis det virkelig skulde være vanskeligt at

komme ud af det med det, der er tilbudt fra min Side, vil jeg tillade mig at opfordre den højtærede Minister til at tage under Overvejelse, om det ikke var paa Tide, at vi fik en anden Hærløve, en Hærløve, som medførte en betydelig Reduktion af Udgifterne, saa at han blev i Stand til at komme igennem med et rimeligt Beløb, og saaledes, at vore militære Udgifter kunde komme til at staa i et passende Forhold til Landets økonomiske Evne. — Til den ærede Ordfører skal jeg tillade mig at gøre et Par Bemærkninger. Jeg udtalte i mit første Foredrag, at vore militære Udgifter i Løbet af 20 Aar vare stegne med 2½ Mill. Kr. Naar jeg nævne det Tal, vedrørte det selvfølgelig begge de militære Budgetter. Nu siger den ærede Ordfører, at jeg maa huske paa, at paa disse militære Budgetter findes der ogsaa en hel Del civile Bevillinger, og den ærede Ordfører opgjorde disse Bevillinger til et Beløb af ½ Mill. Kr. Deri har den ærede Ordfører fuldstændig Ret, at disse Bevillinger bør drages fra. Men tilbage bliver dog en ret betydelig Sum, tilbage bliver endnu 1,700,000 Kr., der altsaa repræsenterer det, som de egentlige militære Udgifter ere gaaede op med i denne sidste Snes Aar. Saa sagde den ærede Ordfører, at en af de væsentligste Grunde til denne Stigning er de to Hærløve, vi have faaet i Løbet af de sidste 20 Aar. Det er ogsaa fuldstændig rigtigt, at de have medført betydelige Udgifter, men det, som var min Paastand, var, at Venstre havde vist Svaghed over for Militærundergifterne. Vi maa huske paa, at det egentlige Militærparti her i Landet, Højre, har staaet som et rent forsvindende Mindretal her i Tinget; det har ikke haft mer end 20—30 Medlemmer, og desuagtet er det lykkes Højre at skrive Militærundergifterne op med et saa stort Beløb som nævnt. — Jeg synes da, at man ikke kan andet end erkende, at Demokratiet her i Landet har ikke været paapasseligt nok. Man vil sige: vi have haft inden for vore Rækker upaalidelige Folk, Folk, der have svigtet Janen, ikke en, men flere Gange. Dette er naturligvis sandt, men jeg synes, at Demokratiet da maatte have set at stille sig af med disse Folk, ikke givet dem Lov til at hænge paa sig, slutte sig til Rækkerne kun for at brønde ud, naar det kniber. Jeg kan altsaa ikke andet end vedblive at paastaa, at Demokratiet har vist Svaghed over for de militære Udgifter. Jeg vil imidlertid haabe, at denne Svaghed ikke maa gentage sig, men at vi virkelig nu maa være naaede op til Højdepunktet af disse Udgifter, og at vi nu maa begynde at gaa tilbage igen. — Det ærede Medlem for Ribe (Bust) spurgte i Saar,